

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De Sacrificio Missae. VI. De Discretione Spirituum ... Operum Eminentiss. Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

Cap. 5. Quid sit unio mystica: Quomodo fiat: Qui ejus effectus: Quid incapacibus & ignaris conferat lectio mysticae Theologiae: Transitus ad Aspirationes

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

tuā. Confiteor tibi, Domine, quia abscondisti hæc à sapientibus & prudentibus, & revelasti ea parvulis. Non sic illuxisti inflatis cordibus sapientum hujus seculi, sicut luces in mente parvolorum & humilium humum deserentium. Verè tu es Deus absconditus & lucem habitas inaccessibilem : sed lucem tuam copiosè illis & amanter communicas, qui Jesum crucifixum corde & corpore exprimentes, animam expurgarunt ab omni labe ac sorde voluptatum. Penetrasti animam illorum profundiùs & vitaliùs quam soleas, cùm solam mentem ignotus irradias, jejuna voluntate. Penetrasti intimè & intelligibili tui contactu experti sunt quam suaviter mulces & mirabiliter imples hanc immensam mentis nostræ capacitatem. Tum ex abundantia cordis eructarunt verba, verba utique bona, dulciora super mel & favum ; ex quibus didici veram sapientiam, quæ non reperitur in siccis & insulsis libris inanum Philosophorum, qui narrant mihi fabulationes, sed non ut lex tua. Ita, Pater, quoniam sic fuit placitum ante te.

C A P. V. *Quid sit unio mystica. Quomodo fiat. Qui ejus effe-ctus. Quid incapacibus & ignarib[us] conferat lectio mysticæ Theologie. Transitus ad Aspiraciones.*

I. **E**O tendunt omnia, quæ de mystica Theologia scribuntur, ut animam perducant ad intimam cum Deo unionem, in qua medulla hujus sapientiæ & summum ejus arcanum consistit. Non est autem hæc unio localis, sive præsentia, qua Deus ubique est, nihil se vacuum relinquens propter suam immensitatem. Non est unio per gratiam sanctificantem, quam anima à peccatis emaculata in Dei amicitiam restituitur, sitque divinæ consors naturæ. Non est unio per charitatem, de qua scriptum est,

(a) *Qui manet in charitate in Deo manet & Deus in eo.*
Prima enim harum unionum convenit rebus inanimatis. Secunda omnium justorum est & puerorum ante usum

a Joan. 4, 16.

rationis; fiuntque istæ in substantia animæ. Tertia communis est omnibus probis, qui Deum quidem ardentissimè diligunt, sed dono contemplationis & mystica unione carent. Est igitur alia unio felicissima & arcana, inexper-
tis impervia & difficilis explicatu, quæ sit in potentiis animæ, in intellectu scilicet & voluntate; istæ enim Deum attingunt & illi conjunguntur actionibus propriis vitalibus: atque in ista unione summa felicitas vitæ hujus consistit & quædam futuræ gloriæ prægustatio.

De hac unione non est meæ imbecillitatis fusius disse-
rere: immundis enim & impuris divina attingere nefas.
Legat qui dignus fuerit uberrimè de illa differentem vi-
rum doctissimum & quasi alterum Hierothetum divina patientem, Thomam à Jesu, (b) qui sanctorum Patrum de ea, omniumque Myticorum doctrinam affert, multa addens ex propria experientia.

II. In hac unione clarissima luce sapientiæ perfusus intellectus Deum respicit, ut quoddam totum, in quo est omne bonum, ita ut ab eo in aliud diverti nequeat: volunta autem ardentissimo amore constringitur, qui instar ignis erumpens omnia quodammodo absumit, ita ut anima jam in se non vivat, neque actionibus naturalibus intendat, sed toto affectu in eum transeat, cui arctissimo amplexu conjungitur. Ambè verò poteriac in vastissimam Divinitatis solitudinem, ut ita dicam, introducuntur; ubi Pater cunctis imaginibus nudans intellectum supra rationem nos evehit; Filius verò vacuum intellectum infinita claritate perfundit: sanctus autem Spiritus immenso ardore inflammans voluntatem omnes affectus nostros secum conglutinat; quia nimirum id quod mortale in nobis est à vita immortali absorbetur. Hic dicit anima, *Bonum est nos hic esse*: hic introducitur in cellam vinariam, ubi læta babit sobriam ebrietatem spiritus: hic canit epithalamium dicens, (c) *Dilectus meus mihi & ego illi. Vi-
vo ego jam non ego, vivit verò in me Christus.* Defluit hic

^b Lib. 4. de divina orat. per totum. ^c Cant. 2. 16. Galat. 2. 20.

amans anima, deficitque à seipsa & velut ad nihilum redacta in ayssum æterni amoris collabitur: ubi sibi mortua vivit in Deo, nihil sciens, nihil sentiens præter amorem. Perdit enim se in divina caligine, sed sic se perdere invenire est.

III. O sanctam illam animam, quæ à Deo singulariter visitata & supra omnia creata, supraque omnem operationem elevata, mediante mystica unione in Deum transformatur! Quiam benè illi convenient verba illa Sapientis, (d) *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa!* Cùm enim felicissima unio sit amplexus & degustatio summi boni; omnia bona ab ipsa, quasi rivuli à fonte, in animam derivantur. (e) Hinc decor & pulchritudo & Spiritus sancti charismata quibus mirabiliter exornatur. Hinc splendor lucis & præfulgida illustratio, ardorque amoris & suavitas ineffabilis. Hinc contemptus rerum omnium terrenarum & insatiabile cœlestium desiderium. Hinc perfecta Christi imitatio & ex redundantia spiritus exultatio sensuum & corporis admirabilis transmutatio. Hinc animæ annihilation coram Deo & mystica mors: hinc fervor, languor, liquefactio, ebrietas spiritualis, silentium internum, osculum Verbi, ecstasis, raptus, suspensio & alia multa, quæ libens pretermitto, quia de his sola unitio illos docet, qui digni sunt experiri.

IV. Altissima quidem sunt hæc mysteria & supra communem hominum captum, sed ut optimè ait Plato, (f) *De rebus divinis credendum est filiis Dei, etiam si nullas afferant rationes.* Res sublimes & arcanas, quod sibi nota non sint, quasi falsas aspernari; fidemque abnegare spectatissimæ probitatis viris, cùm de divinis perceptionibus ex propria loquuntur experientia, stultorum est & impiorum. Nec id inutiles aestimandi sunt, aut prorsus abjiciendi Mysticorum libri, quod sublimia tractent & mirabilia supernos; nam hoc saltem ex illis discimus, quam longè

d. Sap. 7. 11. e De his fusè Harphius, Rusbrochius, Carthusianus, Bloius & alii Mystici. f. In Timxo.

adhuc versemur à culmine Christianæ perfectionis , non dum digni qui cum Moysē in caliginem ingrediamur . Narrat Guillielmus (g) Abbas Sancti Theodorici , sibi infirmo in Monasterio Clarevallenſi S. Bernardum etiam infirmum moraliter exposuisse Canticum Canticorum : *In quo , inquit , cùm benignè & sine invidia exponeret mihi & communicaret sententias intelligentiae & sensus experientiae suæ & multæ docere niteretur inexpertum , que non nisi experiendo discuntur ; et si intelligere non poteram adhuc que apponebantur mihi , plus tamen solito intelligere me faciebat , quid ad ea intelligenda decesset mihi .*

V. Hic sisto . Voces enim audio plenas querelarum , quibus à legentibus interpellor . Et ubi , inquiunt , via compendii ad Deum , quam te initio hujus Tractatus ostensurum promisiſti ? Haec tenus de mystica Theologia & de unione cum Deo differuisti , opus proponens diffīcillum , iter arduum & altissimum fastigium humanis viis ibus inaccessible . Unde meritò illud Psalmographi quisque nostrum usurpare potest : (h) *Mirabilis facta est scientia tua ex me & non potero ad eam . Quomodo enim terrenus homo terram despicere poterit , cœlum conſendere , Angelorum choros transcendere , ad Dei solium accedere , quicquid est humanum exuere , Deo intimè uniri ? Libenter quidem ista legimus & audimus ; sed tam arduo operi nos accingere , humana fragilitate vires de- negante , non audemus . Rectè ista ; si ſola hominum imbecillitas attendatur : malè , si divinæ gratiæ efficaciam adjuvantem respiciamus . Adeſt hæc omnibus , qui à Deo præventi iter ad ipsum aggrediuntur . Aderit & mihi viam docenti , datamque fidem liberanti .*

VI. Dico igitur viam compendii ad Deum , ad culmen mysticæ Theologiæ , ad intimam cum Verbo unionem esse motus Anagogicos & exercitium Aspirationum . Testes hujus dicti affero omni exceptione majores . Primus est Joannes à Jesu Maria Carmelita excalceatus , qui

g In vita S. Bernardi lib. 1. c. 12. h Psal. 138. 6.

ita scribit: (i) *Concors omnium quos legerim, sententia est, ad altissimam Dei cognitionem & sensum, sive experimentum, aspirationum exercitio ita animam erigi, ut si hoc Angelicum exercitium miris laudibus celebratum, ceteris omnibus antepositum frequentet, plurimum proficiat.* Habet enim tam egregiam vim extimulandi & divinis flammis urendi, ut hoc unum idoneis circumstantius septum & studio virtutum armatum, ad summam christiane vitae perfectionem & puritatem corda nostra perducat. Quamvis enim dona Dei sint unio, raptus, fructus, revelatio & illa indulgentissimi Dei interna blandimenta & solis conatibus nostris, quantumvis nervosis, illa non producamus; at certe anima & se idonee ad eas nuptias ornanti & comparanti munificentius, quam cogitare valeat, indulgentur. Hæc Joannes, cui alterum adjungo ejusdem instituti Thomam à Jesu. (k) *Si Sanctorum Patrum, inquit, aliorumque Mysticorum, qui hanc viam experti sunt, sententiae credendum est, nullam compendiosorem viam, nullumve alium in Deum assurgendi modum faciliorem ac nobiliorem eo invenies, quem sapientiam unitivam, sive amorem unitivum Mystici appellant, qui in motibus anagogicis sive aspirationibus, quibus cor enititur ad Deum assurgere, ac illi avidissime adhaerere, consistit.* Possem paginas latè implere aliorum testimonii hanc veritatem confirmantium, præsertim Bonaventurae, (l) Henrici Harphii, (m) Joannis Gersonis (n), Dionisii Chartusiani (o), Constantini de Barbanson (p); sed pro indica mihi brevitate duo proposita sufficient.

CAP. VI. *Aspirationes, Motus anagogici, Orationes jaculatoriae quid sint. Sententius & exemplis Sanctorum Patrum approbantur. De illarum præstantia & utilitate.*

I. **A** Baride in Hyperboreum Pythagoræ ævo nobilem & famosum habuisse fuerunt aureum telum, quo

i. Myst. Theol. cap. 9. k. De divina orat. lib. 4. cap. 20. l. Cap. 3. myst. Theol. ipsi a scripta, quæ est Henrici de Palma. m. Myst. Theol. lib. 2. initio p. 5. n. In myst. Theol. o. Lib. de fonte lucis. p. In semit. occult. p. 1. cap. 5. & p. 2. c. 3. Lansperg. init. Pharetræ.